

VISITAR SINERA

VISITAR SINERA

CARLOS ARBÓ

En la celebració de la Setmana Espriu a Lloret a Mar una de les activitats programades per les regidories de Cultura i Educació era una visita d'indrets d'Arenys de Mar o Sinera, nom de la vila a l'inrevés, tal com apareix a la seva obra.

A les deu del matí del dissabte 26, una trentena de persones s'encabien a l'autobús que les portava fins a les portes del cementiri, lloc de trobada de la ruta teatralitzada per les places i carrers de la vila mítica. Un cel gris amenaçador de vent i pluja va deixar pas a un sol esmorteït que, en avançar el matí, es va imposar amb tot el seu esplendor.

Escortats per una parella d'actors de la companyia Alambiq, el grup

va entrar al cementiri i va caminar pels vorals de sorra fins a arribar al peu d'una tomba manada construir pel bisbe Jaume Català, oncle besavi de l'escriptor, on hi ha enterrats els seus pares.

Ara bé, les despulles de Salvador Espriu reposen en un modest nínxol, el darrer d'una renglera que hi ha al costat del panteó. Una làpida de marbre blanc amb el nom, l'any del naixement i de la mort, gairebé il·legibles, recordava al visitant aquests versos: "Quan et deturis / on el meu nom et crida / vulgues que dormi / somniant mars en calma...".

La visita al cementiri de Sinera, pocs dies abans de la diada de Tots Sants i la dels Difunts, es convertia en una mena de recorregut de l'1 de novembre quan els vius visiten als morts i, alhora, del 2 de novembre quan, segons la tradició, els morts visiten els vius.

En sortir del lloc del record, avall pel camí de la Pietat, va començar la recreació literària del món d'infantesa de Salvador Espriu. A mig carrer, es narraven les històries de l'Esperança Trinquis, captaire bruta a qui agradava massa el mam i d'en Quella, drapaire esquerp que comprava pells de conill i que les mares convertien en l'home del sac per fer obeir els nens.

Més endavant, a la placeta dels "cinc cantons", un dels comedians es transformava en l'Ós Nicolau "orb i semiparalític" que, amb la música del timbal dels gitanos, ballava esmaperdut.

L'itinerari continuava per la plaça de l'església de Santa Maria, creuava la riera i pujava pel costerut carrer on hi ha la casa pairal de la família. És una llàstima que aquest casal no estigui obert a les visites dels admiradors, que deixen per veure la sala de respecte, la saleta dels retrats, l'oratori i "el jardí dels cinc arbres".

El recorregut acabava a l'espigó del port, però la vista no troba els turons curulls de pins sinó infames construccions que, com en altres llocs de la costa, han destruït el territori.

Ja de retorn, hom pensa que gairebé no queda res de la Sinera de Salvador Espriu.